Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

2. juni 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter – forordning (EF) nr. 1393/2007 – artikel 5 – oversættelse af dokumenter – rekvirentens afholdelse af udgifter til oversættelse – begrebet »rekvirent« – forkyndelse på foranledning af den ret, for hvilken sagen er indbragt, af retslige dokumenter over for intervenienterne i sagen«

I sag C-196/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunalul Ilfov (appeldomstolen i Ilfov, Rumænien) ved afgørelse af 4. februar 2021, indgået til Domstolen den 26. marts 2021, i sagen

SR

mod

EW,

procesdeltagere:

FB,

CX,

IK,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Passer, og dommerne N. Wahl og M.L. Arastey Sahún (refererende dommer),

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: rumænsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– EW ved avocată S. Dumitrescu,

– den rumænske regering ved E. Gane, L.-E. Baţagoi og A. Wellman, som befuldmægtigede,

– den franske regering ved A.-L. Desjonquères og N. Vincent, som befuldmægtigede,

– den ungarske regering ved Z. Biró-Tóth og M.Z. Fehér, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Biolan og S. Noë, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT 2007, L 324, s. 79).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem SR og EW vedrørende opløsningen af deres ægteskab efter fælles overenskomst og om tilkendelse af forældreansvaret i forhold til deres mindreårige barn.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af anden til fjerde betragtning til forordning nr. 1393/2007:

»(2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, er det nødvendigt at forbedre og fremskynde fremsendelsen af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager til forkyndelse mellem medlemsstaterne.

(3) Ved retsakt af 26. maj 1997 udarbejdede Rådet en konvention om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender og anbefalede medlemsstaterne at vedtage denne konvention i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Konventionen er ikke trådt i kraft. Kontinuiteten i forhold til de resultater, der blev opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen, bør sikres.

(4) Den 29. maj 2000 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1348/2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager [(EFT 2000, L 160, s. 37)]. Forordningens indhold er i stor udstrækning baseret på konventionen.«

4 Forordningens artikel 2 bestemmer:

»1. Hver medlemsstat udpeger de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, i det følgende benævnt »fremsendende instanser«, der er kompetente til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter, som skal forkyndes i en anden medlemsstat.

2. Hver medlemsstat udpeger de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, i det følgende benævnt »modtagende instanser«, der er kompetente til at modtage retslige og udenretslige dokumenter fra en anden medlemsstat.

[…]«

5 Forordningens artikel 5 bestemmer følgende:

»1. Rekvirenten skal af den fremsendende instans, som han overdrager dokumentet til med henblik på fremsendelse, underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de i artikel 8 omhandlede sprog.

2. Rekvirenten afholder eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse, med forbehold af en eventuel senere afgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed om, hvem disse udgifter påhviler.«

6 Samme forordnings artikel 8, stk. 1, fastsætter:

»Den modtagende instans underretter under anvendelse af formularen i bilag II adressaten om, at han kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, i forbindelse med forkyndelsen eller ved at returnere dokumentet til den modtagende instans senest en uge efter, hvis det ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et af følgende sprog:

a) et sprog, som adressaten forstår,

b) modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted.«

Rumænsk ret

7 Artikel 61 i Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (lov nr. 134/2010 om den civile retsplejelov) af 1. juli 2010 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr. 247 af 10.4.2015) bestemmer:

»1. Enhver, der har interesse heri, kan indtræde i en verserende sag mellem de oprindelige parter.

[…]

3. Der er tale om en biintervention, når den kun har til formål at støtte en af parternes forsvar.«

8 Denne lovs artikel 64 fastsætter:

»1. Retten fremsender begæringen om intervention og kopier af de vedlagte dokumenter til parterne.

2. Efter at have hørt intervenienten og parterne træffer retten ved en begrundet afgørelse principielt afgørelse om, hvorvidt interventionen kan antages til realitetsbehandling.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 SR og EW er henholdsvis mor og far til et mindreårigt barn.

10 På et tidspunkt, der ikke er præciseret i forelæggelsesafgørelsen, anlagde SR og EW hver især sag ved Judecătoria Buftea (retten i første instans i Buftea, Rumænien) med påstand om opløsning af deres ægteskab og om tilkendelse af forældreansvaret over for deres barn samt fastsættelse af betingelserne for udøvelse heraf.

11 Ved dom af 4. juli 2016 traf denne ret bestemmelse om opløsning efter fælles overenskomst af SR's og EW's ægteskab. Retten bestemte ligeledes, at barnets opholdssted skulle være på morens bopæl, og besluttede, at forældremyndigheden skulle udøves af forældrene i fællesskab, således at det sikredes, at de personlige bånd mellem faren og barnet i henhold til en samværsordning blev opretholdt. Den nævnte ret dømte desuden EW til at betale underholdsbidrag til barnet.

12 EW og SR har begge iværksat appel til prøvelse af denne dom ved den forelæggende ret, Tribunalul Ilfov (appeldomstolen i Ilfov, Rumænien).

13 EW har principalt nedlagt påstand om ophævelse af den nævnte dom på grund af rettens manglende kompetence og subsidiært om, at den delvis omgøres for så vidt angår barnets opholdssted og betaling af underholdsbidrag til barnet.

14 SR har nedlagt påstand om at blive tilkendt fuld forældremyndighed, om ophævelse af samværsordningen, som er fastsat til fordel for EW, om ændring af størrelsen af det underholdsbidrag, som EW skal betale, samt om en ny fordeling af udgifterne.

15 Den 5. juli 2018 har FB, CX og IK, som er henholdsvis barnets bror, søster og farfar, anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for EW. Disse intervenienter er bosiddende i Frankrig.

16 For at kunne tage stilling til formaliteten af disse interventionsbegæringer traf den forelæggende ret ved kendelse af 15. september 2020 bestemmelse om, at SR og EW havde pligt til at sikre oversættelsen til fransk af indkaldelser udstedt af denne ret med henblik på forkyndelse heraf for FB, CX og IK i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1393/2007.

17 SR og EW har nægtet at godtgøre de udgifter, der er forbundet med den franske oversættelse af processkrifterne, idet de er af den opfattelse, at det påhviler den forelæggende ret at afholde udgifterne hertil. Disse parter har gjort gældende, at den forelæggende ret skal anses for at være »rekvirent« med henblik på anvendelsen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007.

18 Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at begrebet »rekvirent« som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 1393/2007 ikke kan omfatte en ret. En ret kan nemlig kun handle i egenskab af fremsendende instans som omhandlet i denne forordnings artikel 2, stk. 1, eller i egenskab af modtagende instans som omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 2. I den foreliggende sag handler den forelæggende ret i egenskab af fremsendende instans, der er kompetent til at fremsende de pågældende retslige dokumenter, som skal forkyndes i en anden medlemsstat, nemlig Frankrig.

19 Det fremgår af forordningens artikel 5, stk. 1, at begrebet »rekvirent« i lighed med begrebet »adressat« åbenlyst er udelukket fra de respektive anvendelsesområder for begrebet »fremsendende instans« og begrebet »modtagende instans«. Idet den forelæggende ret i den foreliggende sag er fremsendende instans, kan den derfor ikke anses for at være rekvirent.

20 Ifølge den forelæggende ret er rekvirenten som omhandlet i forordning nr. 1393/2007, den person, som har indgivet anmodningen, og som har interesse i, at der med henblik på retssagens afslutning foretages forkyndelse i henhold til denne forordning. I den foreliggende sag drejer det sig om SR og EW, for så vidt som hver af disse parter har iværksat appel ved den forelæggende ret og derfor principielt har en interesse i, at appelsagen kan få sin afslutning.

21 På denne baggrund har Tribunalul Ilfov (appeldomstolen i Ilfov) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Såfremt retten beslutter og træffer afgørelse om indkaldelse af intervenienter i en civil sag, er »rekvirenten« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5 i [forordning nr. 1393/2007], da den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om at indkalde intervenienterne, eller parten i den ved denne ret verserende sag?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

22 Den rumænske regering er af den opfattelse, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den forelæggende rets beskrivelse af de faktiske omstændigheder ikke gør det muligt at afgøre, om spørgsmålet om, hvorvidt det er nødvendigt at oversætte processkrifter, og dermed spørgsmålet om, hvem der skal afholde de hermed forbundne omkostninger, konkret opstår i hovedsagen.

23 Nærmere bestemt har den forelæggende ret ikke oplyst, om forkyndelse af indkaldelserne af intervenienterne allerede har fundet sted, og om de har nægtet at modtage dem med den begrundelse, at de ikke var affattet på et sprog, som de forstår, eller som de må formodes at forstå. Hvis dette ikke er tilfældet, er det af den forelæggende ret forelagte spørgsmål hypotetisk og kan følgelig ikke antages til realitetsbehandling.

24 Denne regering har anført, at Domstolen allerede har haft lejlighed til at præcisere, at det i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 påhviler den fremsendende instans at henlede rekvirentens opmærksomhed på risikoen for, at adressaten kan nægte at modtage et dokument, der ikke er affattet på et af de i denne forordnings artikel 8 omhandlede sprog. I henhold til dom af 16. september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 35), påhviler det dog rekvirenten at beslutte, om det omhandlede dokument skal oversættes, hvilket rekvirenten i henhold til samme forordnings artikel 5, stk. 2, desuden skal betale for.

25 Det bemærkes i denne henseende, at der ifølge Domstolens faste praksis er en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge – og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve – er relevante. Domstolen kan kun afvise en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er hypotetisk, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (dom af 21.12.2021, Euro Box Promotion m.fl., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 og C-840/19, EU:C:2021:1034, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).

26 Som følge af den samarbejdsånd, der består i forholdet mellem de nationale retter og Domstolen inden for rammerne af den præjudicielle procedure, fører manglende forudgående konstateringer fra den forelæggende rets side endvidere ikke nødvendigvis til, at anmodningen om præjudiciel afgørelse skal afvises fra realitetsbehandling, såfremt Domstolen på trods af disse mangler, henset til de oplysninger, der fremgår af sagsakterne, finder, at den er i stand til at give den forelæggende ret et nyttigt svar (dom af 2.4.2020, Reliantco Investments og Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti, C-500/18, EU:C:2020:264, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

27 Det må i den foreliggende sag konstateres, at Domstolen råder over tilstrækkelige oplysninger til at give den forelæggende ret et brugbart svar. Det bemærkes således, at det fremgår af EW's skriftlige indlæg for Domstolen, at den forelæggende ret allerede i 2019 forkyndte processkrifterne for intervenienterne, som disse intervenienter i henhold til forordning nr. 1393/2007 nægtede at modtage med den begrundelse, at disse dokumenter var affattet på rumænsk. Idet de ikke beherskede dette sprog, anmodede de om at modtage disse processkrifter oversat til fransk.

28 Disse faktiske forhold, som EW har redegjort for, gør det således muligt i det omfang, det er nødvendigt, at supplere de faktiske omstændigheder, som de er fremlagt af den forelæggende ret, og derved bestyrke formodningen for relevans, som gælder for det forelagte spørgsmål, idet det udelukkes, at dette spørgsmål kan anses for at være hypotetisk.

29 Under disse omstændigheder kan anmodningen om præjudiciel afgørelse antages til realitetsbehandling.

Realiteten

30 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007 skal fortolkes således, at en ret, som træffer beslutning om fremsendelse af retslige dokumenter til tredjeparter, der har anmodet om at intervenere i sagen, skal anses for at være »rekvirent« i denne bestemmelses forstand.

31 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til denne bestemmelse afholder rekvirenten eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse, med forbehold af en eventuel senere afgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed om, hvem disse udgifter påhviler.

32 Det må i denne henseende konstateres, at forordning nr. 1393/2007 ikke indeholder nogen definition af begrebet »rekvirent«.

33 I mangel af en sådan definition skal artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007 fortolkes i lyset af bestemmelsens kontekst og de formål, der forfølges med forordning nr. 1393/2007 (jf. i denne retning dom af 16.9.2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 28, og analogt for så vidt angår forordning nr. 1348/2000 dom af 8.5.2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, præmis 45). En EU-retlig bestemmelses tilblivelseshistorie kan ligeledes give relevante elementer med henblik på dens fortolkning (dom af 10.12.2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

34 Hvad for det første angår den kontekstuelle og historiske fortolkning af denne forordnings artikel 5, stk. 2, skal det fastslås, at selve ordlyden af denne bestemmelse sondrer mellem rekvirenten, som afholder eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumentets fremsendelse, og retten eller den kompetente myndighed i afsenderstaten, for hvilken sagen er indbragt, som kan træffe en eventuel senere afgørelse om, hvem disse udgifter påhviler.

35 Denne sondring mellem rekvirenten og den ret, for hvilken sagen er indbragt, fremgår ligeledes af Domstolens praksis vedrørende forordning nr. 1393/2007, navnlig dom af 16. september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 41-43), hvori Domstolen dels fremhævede, at det påhviler den ret i afsenderstaten, for hvilken sagen indbragt, at træffe afgørelse om spørgsmål af materiel art, eftersom de stiller rekvirenten og dokumentets adressat mod hinanden, dels, at denne ret skal sikre, at de pågældende parters respektive rettigheder, dvs. rekvirenten og adressaten, beskyttes på en afbalanceret måde.

36 En lignende sondring følger af kendelse af 28. april 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, præmis 75), hvori Domstolen gav mulighed for, at det kan kræves, at den ret, for hvilken sagen er indbragt, inden proceduren for forkyndelse af dokumentet indledes, skal foretage en første midlertidig vurdering af adressatens sprogkundskaber med henblik på sammen med rekvirenten at afgøre, om dokumentet skal oversættes.

37 Det skal ligeledes bemærkes, at artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 opstiller en sondring, der svarer til den, der er omhandlet i nærværende doms præmis 34, når den bestemmer, at rekvirenten af den fremsendende instans skal underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage det fremsendte dokument, hvis det ikke er affattet på et af de i forordningens artikel 8 omhandlede sprog. De fremsendende instanser er i henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, således de embedsmænd, myndigheder eller andre personer, der er kompetente til at fremsende retslige og udenretslige dokumenter, som skal forkyndes i en anden medlemsstat. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at i den foreliggende sag handler den forelæggende ret som fremsendende instans.

38 Det fremgår endvidere af fjerde betragtning til forordning nr. 1393/2007, at forordning nr. 1348/2000, som den ophæver, i stor udstrækning er baseret på artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål, vedtaget ved Rådet for Den Europæiske Unions retsakt af 26. maj 1997 (EFT 1997, C 261, s. 1).

39 Den forklarende rapport om konventionen (EFT 1997, C 261, s. 26), som er relevant for fortolkningen af forordning nr. 1393/2007 (jf. i denne retning dom af 11.11.2015, Tecom Mican og Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, præmis 40, og analogt for så vidt angår forordning nr. 1348/2000 dom af 8.5.2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, præmis 53), støtter en fortolkning af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007, hvorefter afholdelsen af udgifterne til oversættelse af et dokument ikke kan pålægges den ret, for hvilken sagen er indbragt.

40 Den forklarende kommentar i nævnte forklarende rapport til konventionens artikel 5, stk. 2, hvis ordlyd i det væsentlige er identisk med ordlyden af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007, præciserer, at »med udtrykket »rekvirent« menes i alle tilfælde den part, der har interesse i fremsendelsen af dokumentet. Der kan derfor ikke være tale om retten«.

41 Under disse omstændigheder følger det af den kontekstuelle og historiske fortolkning af artikel 5, stk. 2, i forordning 1393/2007, at når en ret træffer bestemmelse om fremsendelse af retslige dokumenter til tredjeparter, der anmoder om at intervenere i sagen, kan denne ret ikke anses for at være »rekvirent« i denne bestemmelses forstand i forhold til afholdelsen af de eventuelle udgifter til oversættelse, der er påløbet forud for dokumenternes fremsendelse.

42 For det andet bekræftes denne konstatering af en formålsfortolkning af forordning nr. 1393/2007.

43 Domstolen har således allerede haft anledning til at præcisere, at forordning nr. 1393/2007 hvad angår formålene med denne forordning, således som det fremgår af anden betragtning hertil, tilsigter at indføre en ordning for forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager med henblik på, at det indre marked kan fungere tilfredsstillende. Henset til formålet om at sikre en effektiv og hurtig afvikling af de retslige procedurer og en forsvarlig retspleje fastsætter nævnte forordning således princippet om direkte fremsendelse af retslige og udenretslige dokumenter mellem medlemsstaterne, hvilket har til virkning at forenkle og fremskynde procedurerne (dom af 16.9.2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 29 og 30 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 28.4.2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, præmis 47 og 48).

44 Når dette er sagt, har Domstolen allerede fastslået, at forordning nr. 1393/2007 skal fortolkes, at der i hvert enkelt konkrete tilfælde sikres en rimelig balance mellem interesserne for rekvirenten og dokumentets adressat ved at forene en effektiv og hurtig fremsendelse af retslige dokumenter med kravet om at sikre en tilstrækkelig beskyttelse af retten til forsvar for adressaten for disse dokumenter (dom af 16.9.2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 28.4.2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, præmis 51).

45 Domstolen har endvidere fastslået, at selv om det på den ene side er vigtigt – for at dokumentets adressat faktisk kan udøve sin ret til forsvar – at det pågældende dokument er affattet på et sprog, som vedkommende forstår, skal rekvirenten på den anden side ikke tåle de negative virkninger af en nægtelse af at modtage et ikke-oversat dokument, som er udtryk for ren forhaling og klart misbrug, når det kan bevises, at dokumentets adressat forstår det sprog, som dokumentet er

affattet på. Det påhviler således den ret i afsenderstaten, for hvilken sagen er indbragt, på bedst mulig vis at varetage hver af parternes interesser, herunder navnlig ved at prøve samtlige faktiske omstændigheder og beviser, som konkret påviser adressatens sprogkundskaber (jf. i denne retning kendelse af 28.4.2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, præmis 78 og 79).

46 En fortolkning, hvorefter retten i afsenderstaten, for hvilken sagen er indbragt, skal anses for at være rekvirent som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007, ville imidlertid stride mod forpligtelsen hos denne retsinstans til at sikre en rimelig balance mellem interesserne for rekvirenten og dokumentets adressat. Overholdelsen af en sådan forpligtelse indebærer nemlig nødvendigvis, at den myndighed, som har denne forpligtelse, befinder sig i en uafhængig position i forhold til interesserne for rekvirenten og adressaten. Det følger heraf, at denne myndighed ikke må forveksles med en af disse berørte parter, nærmere bestemt rekvirenten.

47 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007 skal fortolkes således, at når en ret træffer bestemmelse om fremsendelse af retslige dokumenter til tredjeparter, der har anmodet om at intervenere i sagen, kan denne ret ikke anses for at være »rekvirent« i denne bestemmelses forstand.

Sagsomkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 skal fortolkes således, at når en ret træffer bestemmelse om fremsendelse af retslige dokumenter til tredjeparter, der har anmodet om at intervenere i sagen, kan denne ret ikke anses for at være »rekvirent« i denne bestemmelses forstand.

Underskrifter